

У Новоме Саду 31. марта 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

СЛАВА СРП. НАР. ПОЗОРИШТУ!

ПРЕЖИВЕЛО ЈЕ МУЧНИХ 25 ГОДИНА.

МУЧНА ПРОШЛОСТ

БУДИ МУ ТЕМЕЉ БУДУЊНОСТИ

ЛАКШЕ И СВЕТЛИЈЕ!

КАКО СЕ ИДЕ У СЕНТОМАШ НА ЗБОР.

У Сентомаш иде с' мирно
— Чело збиљско, крпак ход —
Не ка' оно у сватове,
Ал ни као на спровод.

У Сентомаш иде с' тако
К'о на важап, свети рад.
Понесу се мисли здраве,
Од к'их може бити склад.

У Сентомаш иде с' жељно
Да с' истребе многа зла;
На основу стара правца
Нови правац да се да.

Тамо с' иде стазом правом,
Јера то је к правди пут, —

И окићен заборавом
Нико не ће бити љут.

Не носе се тамо страсти —
Наше клетве стари дуг.
Где се личност сагне, скрије,
Ту је духу широк круг.

Што нас цепа, то је ситно,
То је ниско, — то је срам.
Огромно је што нас спаја
— С том се вером иде там'.

У Сентомаш с' иде свесно.
На жртвеник! ко ће пре!
Свак' жртвоват' мора нешто, —
Колко може, колко сме.

Ко осећа трупку греха —
Не скривај га, већ признај!
Те ће трупке да угуши
Здрави братски загрљај.

Ту се не сме много питат'
Ко је стар, а ко је млад.
Веровати сваком треба
Да је српској срећи рад.

С ова четир дивна слова,
Што их пружа грбе наш,
С тим у срцу, с тим у души
Иде се у Сентомаш. . .

И онда ће светло бити
Васкрсења трећи дан.
И Сентомаш показаће
Да је опет Србобран.

Ш е т њ а —

сад не питајте где, да ли по новосадској променаци, или по напредњачким апсанама, или (са тисиним врапцима) по сомборским буцацама, или по пештанској пијаци, или међ сентивански шијаци, — свеједно је, меда се нигде набрати нећу. Главно је да се шета*).

Унапред вам могу казати да нећу бити здраво шаљив. Јер то је данас не само здраво опасно него и шкољиво. Ево, отрчите само малко у Америку, па ћете видети шта се ових дана догодило. Један Американац толико се смејао некој шаљивој причи, коју су му приповедали, да је напоследак пукнувши од смеја мртав се стропоштао. Код нас додуше нема Американаца, али у толико више има за мерика на-

*) И што не ваља да се про(ре)шета.

Ур.

ПОДЛИСТАК.

Сиромаш муж.

(Писмо пуно туге и жалости једног усамљеног мужа својој драгој женици.)
ухватно „Др. КАЗБУЛБУЦ“.
(Свршетак.)

Па колику празнину осећам без тебе, драга Јулчице васцелог дугог дана, и дуги, дуги вечери. Наравно, да доцкан долазим кући, јер они тајанствени дуси, којих обичаје желим темељито проучити, вољу поноћ и тек после тога доба одпочињу своје делање. — Често петли већ давно зору навестише, фењери се давно погасише, а пиљарице већ свој рад у велико одпочеше кад и мени куцну жељени час повратка својој кући.

Ако сам се пре, један пут у недељи у друштву старих пријатеља из доба мога самовања, случајно мало дуже забавио, то сам обично још на ћошку нашег сокака сишао са фијакера, па да неби твој слатки сан узнемирио полагао врата отварао и затварао, не чујно уз степенице се попео, у ходнику ципеле свукао, па у чарама као какав дух иполагацко кроз мрачне собе се провукао у по-

ца. За таку се шалу и може рећи да много вреди, и кад би се ја нешто тако шалити знао, онда ништа друго не бих желио, него да „Стармали“ не читају поштени људи, него само она господа, која желе српску лепу будућност (да попију у кашики воде). Али пошто „Стармали“ читају од реда поштени људи, то ћу добро пазити шта радим, — не би рад да моје невино перо учини оно, што је Илки учинио пешкир а Книћанки чаршав.

Шетавши се неком улицом, где су баш помије просули, сетим се случајно и „Турског Марода“. Тај се баћа баш разбалаћио, грди ово, грди оно, а сад више не штеди ни „његову“ светост Германа. Ово није апридска шала, већ сушта истина. У последњем броју Јотине крпице изишао је неки допис из Будим Пеште, у коме је талијански адија добио неколико горко-напрених пилулица. А што је Јота зинуо на свога старог госу, томе дабогме има дубљег узрока. Госа на путу, трошак велик, храна све мршавија, Искао, искао Искар(и) Јота, — ал одговора нема. За своје дугогодишње кевкање заслужио је сада под старост нешто више а не само годе и коштуре. За то је изгубио веру у људе и у „свече“ који не помажу, и прилагодиће се каквом мањем свецу, само ако обећа помоћи.

У Новом Саду ћемо ових дана славити двадесетпетогодишњицу нашег мезимчета, нашег позоришта. Наше је мезимче већ на том добу, да би га могли женити. Али пре тога морамо му се постарати за кућу. По народ је добар отац, откинуће од своји уста да сина свог унапреди.

Спреме се чине да позоришна светковина буде лепа и достојна. Само је незгода што пада уједно са сентомашким збором; и тако панчевачка певачка дружина имаће тежак положај: или да изостане са позоришне светковине, или да изостане од Сентомаша, или ће морати, да се не замери ни тамо ни амо —

бочној собици онако у мраку скинуо, па без икакве ларме у мој кревет се сподобио, и тек онда тако рећи одануо! . . . Како је лековита била та вечна контрола са твоје стране! Како ме је умела нагонити на мудру умереност! Како је поучавала не престано душу и срце. Како је развијала у мени оштроцмље, које ме је гонило, да све нове и нове изговоре тражим, ако би се ти случајно кадгод пробудила! Па како је челичила ум при оштрој расправи, која се тада заподела. . . То је био живот! . . .

А сад?! . . . Без икаквог призрења доведем се управо пред кућна врата, треснем их, да се сва кућа уздрма, корачам преко скалина, не марећи, да ли ми цизме шкрише или не, — а шта ме се и тиче? . . . Она, због које неби смеле шкрипати, далеко је, ах! од мене! . . . Она не чује моје кораке! . . . Са цигаром у зубима ућем у собу, и лупам са вратима као бесомучан! . . . Та она ме не чује! Моја драга женица! . . . Бацим за тим ципеле са ногу у који му крај драго па певам, да ме туга миме, какву бачванску песму! . . . Без икакве треме извалим се у кревет, угасим свећу и заспим одма као окупан . . . Тако човек подивља, кад нема свога милог друга! . . .

Ах! Јулчице! . . . Крајње је већ време, да се вратиш

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Кини је изгорело 260 Цигана. Наше Цигане (т. ј. пардон Арнауте) у Београду и Карловцима ни бригеша.

Опет се говори да ће краља Милана бирати за бугарског кнеза. То је ваљда за велике војничке способности, доказане на — Сливници! Ив.

Ћира. Како ј' Криспи Депретиса.

Све до скоро бомбардир'о,
Тог се ваљда јоште сећаш,
Пријатељу Спира.

Спира. Али народ оштро
вићу

Противници да се сложе.

И Депретис са Криспијом

Више се не гложе.

Обојица ево саде

Око једног посла раде.

Ћира. Како је то могло бити
Да се дигну таком вису?

Спира. То је тако могло бити,
Што ти људи — Срби вису.

Ћира. Ако се Герман врати —

Спира. Па види —

Ћира. Да је његов Јота —

Спира. На његово место већ кандидовао другог —

Ћира. Достојника —

Спира. Онда —

Ћира. Па шта онда?

Спира. Онда ће „Вражје Доба“ дочекати, за чим одавно жуди, — т. ј. да у своме занату нема такмаца, нити у (примању пара) сунарника.

П у с л и ц е.

○. Председник троједничког сабора је Мирко Хрват, подпредседник је Мирко Србин. — Али зато ипак миру између Срба и Хрвата треба јача темеља — дај боже да га и нађе.

≡. Вончина је рекао још пре више година: „Г. карловачка препарандија добила је јуче јавност.“ Од тога доба прошло је много јучева; и кад се сви ти јучеви сумирају, онда изгледа, да је карловачка препарандија најучевнији завод у троједници.

♣. Може и Чивутин таковски орден уловити; — али мора бити добар Фишер.

△. Министар освете у Србији, ма да је у милеру, ипак се високо пење. — Сад се попео на душу личном књижевнику и професору Јов. Бошковићу (коме није достојан ни ремен сапога одрешити).

Υ. Тиса хоће да истисне Мишу Димитријевића са Милошем Димитријевићем. Шајкаши веле: част и поштење старијем Димитријевићу, ако не припусти свој срез туђину. Али Милошу, кога би нам Тиса натурао, умећемо показати, да Ми лоше нити смо бирали, нити ћемо бирати, него све добре и најбоље.

Ϸ. Кажу да у Карловцима има једна изборна бува, која Ђурковића неће никад више ујести (даклем неће се од њега ни ујести дати).

ϸ. Добро је где се бистре појмови, — а још је боље где се поимају бистрине.

○ Ја хуља, — ако није тако.

Док се „Браник“, „Застава“

Међу собом гложе,

„Вражје Доба“ „Турски Марод“

Веле: подрж', боже!

(„Боже!“ — тако с' каже;

А мисли се: „вражје!“)

С.

Црвена јаја.

Сиромас Герман! Тамо у туђини није било некога, који ће га, ако ништа друго, а оно бар изударати врбицом. Па зар да остане сад и без црвенога јајета.

Но и лако је, а и тешко је послати му црвено јаје. Лако је зато, што кад би му човек послао јаје бело као снег, то би јаје у његовој десници — — — поцрвенило, а да му човек пошље и црвено јаје, њему би изгледало црно, јер је Герману у овом тренутку све црно.

Ал било како му било, овога ускреса не треба да остане Герман без црвеног јајета. И онако га се већ одриче и Јота, а и остали његови пријатељи говоре о скорој — пензији.

Дакле ево нашег дара, а уз њега и најтоплије жеље: Ти си болестан Германе, и ми ти од срца жељимо да оздравиш. Нека ти бог подари дуги, дуги век, јер је право да пољњеш семе труда твојих.“ Ову молитву коју ти исписујемо на црвеном јајету треба матере да науче децу своју, децу ће ваљда бог саслушати.

* * *
Црвено јаје треба дати и Стеви Павловићу. То јаје може бити без икаквог натписа. Сва је ствар у томе, што њему треба послати — јаје угуцано. Он ће без сумње одмах разумети шта то значи.

И краљу Милану не би било згорег послати црвено јаје. То би га можда потсетило на ускрс. Можда би то тумачио и у политичком смислу. Ал онда би требало да је то јаје од дрвета, јер би га сигурно треснуо о патос.

И сентомашком збору треба послати црвено јаје. Ако је тај збор један, целина, онда му треба послати туцак. Ако не, онда сваком посејце не вреди шаљати, јер је у том случају боље, нек се из тих јаја излегу пилићи, и српски би народ од туд имао више хасне.

Црвено јаје дајемо овим и сваком Стармаловом претплатнику. На тим јајима пише ускршњи датум: „5 април.“ Можда би боље било метнути 1. „април,“ јер би то потсетило неке да им је изишла претплата. Ал ми то не радимо. Многи и овако узимају претплату са шаљиве стране, а кад би још видели написано „1. април,“ онда би сигурно рекли: „Стармали“ се само шали с нама, он би да нас пошље у април,“ и ми не би имали онда до године могућности, да раздајемо оволико црвених јаја.

„Стармали“ о Бисмарку.

Bismarck hat das Septenat:
Rettung aus der Schlappe.

Stolze Fahne stehe fest
Hoch auf der Etappe!

Sieg! O Sieg! und dreimal Sieg —
Али — римског папе.

Лако се може десити

да која читаоница и „Стармалог“ из свога објатија искључи.

Истина бог, не желимо повише таквих искључења, али једно, дошло би нам као наручено.

А за што?

Радознали смо, који ли би, боже, српски лист уранио први да ту радосну вест (у славу лакшег споразума) телеграфском брзином свету раструби.

у.

Небојша.

Одавно се прича
О Небојши кули.
Још кад деца бесмо
О њојзи смо чули.

Кула и сад стоји, —
Зовимо је Стојша.
— Људи нек се диче
Именом Небојша.

— а — а —

Мало „Застави“, мало „Бранику“.

„Стармали“ не може да разуме „Заставу“, за што се тако узјогувила да на дневни ред Сентомашког збора, као нарочита тачка дође „Претрес Бечкеречког програма“. Та збор се зато и сазива да изрекче, или:

„Остајемо при Бечкеречком програму, јер **ПОДПУНО** одговара и садањим нам потребама“.

или:

„Бечк. програм не одговара садањим потребама **ПОТПУНО** (дакле мора се преиначити и **ПОПУНИТИ**).“

А да би се ма које од овога двога могло изрећи без претреса, то наша логика не може да схвати (осим ако реч „збор“ искључује „договор“).

Сад да се окренемо „Бранику“, — а све у пријатељству и поштовању. Шта ли је то тако страшно, чиме би се могао попунити Бечкеречки програм? Дали н. пр. ово:

„Прека је потреба, да се заузмемо и за материјалне интересе народа.“

Ако је то какав баук, није наш, већ оне владе, која гомила дугове на дугове, трошећи милионе на кеове, опере, парламентарнице, — а не пита за што народ бежи у Америку. — Е, ал така тачка у нашем програму, могла би се тумачити као (боже опрости) социјализам? — Свашта се може свакојако тумачити, — ал свачему се може и доскочити. Не дајте „Заставама“ да они тај предлог изнесу; изнесите га ви. Неко га мора извести. Иначе би народ, који под теретом клеца и једва дише, узгубио веру у све нас. А имао би и право.

Жалосница.

У собици јелној малој
горко плаче снаша Мила.
Каква ли јој горка сила
тешке сузе измамила? . . .
Чика Арса баш на врата
а она све већма плаче;
читати је одма заче:
„шта је жецо моја мила?“
она јеца све то јаче,
па уздише, тако силно, . . .
а суза јој сузу стиже
квасећ' лице јој умилно.
„Та за Бога, шта је, реци! . . .
хоћу ли лекара звати?“ . . .
крз жецање тек се чује:
„Ох несретна ја сам мати!“
„Шта по Богу, дете наше
„гди је, шта је, не плаши ме;“
јадни Арса сав нобледи,
„жено! жено! умири ме! . . .
„Не плаши, се!“ — сад ће она,
још крз сузе мужу рећи:

„ништ му од тог бити неће,
 „још је мого и — утџи!
 „макар да сам неваљалца
 „и убити данас хтела.
 „јер док ја до ирија Кате —
 „— — сва су јела загорела!!!“

Др. Назбулбуц.

Домаћин у теснаду.

Домаћин коме се иначе није пресипало, добио госте. Али уједно поче и киша да пада. те гости не могоше кући. Јело се, пило се, пекла се патка за патком, гуска за гуском, а виша и не мисли да престане. Потрошиле се кобасице и сланина из оцака, у подруму потрајало вина, а гости још седе, јер не могу кући због кише, кад су већ и последње пилевце појели, домаћин изиде у дворште, подиже руке па из дубине срца ускликну: О боже, бож! је си ли имао кад гостију. — Ако си имао даћеш да киша престане, да се и ја беде курталишем.

прибележио Младмали.

Дан и ноћ!

Припека јака живети веда
 жестоко сунце сагоре моћ,
 све тражи хлада, одмора, мира,
 па ноћу зове у помоћ:
 ах! жарки дане,
 кадаћеш проћ!?

Ти блага ноћи
 када ћеш доћ'???

Тама голема земљу завила
 у прии вео поноћна сна,
 вихоре силне свуда повила
 да нико нема мира ни сна:
 Ах! црна ноћи,
 када ћеш проћ'?

Ти ведри дане
 када ћеш доћ'???

„По пољском“ од Чеслава.

Др. Назбулбуц.

Из крчме.

Гост: Донесите ми црног вина.
 Крчмар: Јуче се баш потрошило но ако ће те чекати, сад ћу га направити.

Последња жеља.

Судац (оптуженоме): Ви сте осуђени на вешала.
 Која вам је последња жеља?
 Осуђени: Како да немам. Пустите ме.
 Судац: То не може бити. Већ иначе нешто.
 Осуђени: Па добро. Ако ми умре пуница, немојте је саранити поред мене.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Мали Марко, чији је отац качар (пинтер) рећи ће својој другој Стеви: „Да ти знаш колико ми имамо дуга!“ — Па не можете имати више него ми — одговори Стева — јер нама је и јуче однео фендер ствари у варошку кућу, па и мамин нов турнир, због дуга.

Шајнаш.

Наш Андрија иде у други разред, па се више пута код куће хвали, да већ зна и мађарски читати. То је чула и мала Даница, која још не иде у школу.

Кад дође лето, дадосмо Андрију да учи пливати. После шест недеља дође он кући и похвали се да већ зна пливати. Сад ће тек Даница да рече своју, т. ј. запита ће: „Јели, брацо, а знаш ли већ и мађарски пливати?“

М. Н. Л.

Код нас у кући не кува се никад рибе, јер је нико не воли. Једаред ималисмо госта, који је приповедао, како је, не знам где, јео лепе рибе. Пак се онда окрену Даници и запита је: „А волеш ли ти, мала, јести рибе?“

Даница му одговори, — а знате ли шта? — Одговори му: „Водем; али само батак.“

М. Н. Л.

Ево још нешто о нашој Даници, па онда нека је за данас доста.

Играла се са мачком, па је мачка огребла. Није плакала, — ал да је добро запамтила, о томе смо се тек после неколико дана уверили. Дође субота; а тога дана мати деци увек сече нокте. Најпре је осекла Андрији па онда Даници. А кад је свршила, пође за другим својим послом. Али Даница је замоли: „Мама, осеци и цици нокте.“

М. Н. Л.

Ми смо нашу малу Лелу учили, да чисто изговара речи, да не каже м е к о, него м л е к о. Није брзо научила, ал тек је научила, шта више и преучила је. — Ево како: Ономад јој дам парче хлеба, који је био мало потврд, јер је била мешња већ на измаку. Лела га опина, па се нагроди: Ја не водем то, — ја водем м л е к а н а леба.

Лелина мати.

Отац. Перо, донеси ми лулу!

Пера. Па ти си, тата, казао, да нећеш више пушити

Отац. Ја нисам то казао теби, него матери.

Пера. Аха, за то и не смеш да вштеш лулу од ње.

Пера. Тата, дај ми две крајцаре да купим ситна грожђа.

Отац. Немам ситних новаца.

Пера. Још боље, дај ми крупних новаца, па ћу купити крупна грожђа.

Промена.

О како лепа,
 О како чедна,
 И како скромна,
 Па како вредна.

Како румена
И како мила, —
Јест, ти си така,
Девојком била.

А како љута,
И како тужна,
И како горда,
А како ружна,
Како си лења,
Како си зелена,
Ти — она иста —
Сада, ко жена.

по немачком К. П. Мир.

Србин у вандровци.

Свршио млад Србин занат, а родитељи му онда рекоше, сад мораш ићи у вандровку, јер кажу да је то добро за занатлију. Али пре свега испеку му пиле и погачу, напуне му торбу па оправе сина из собе, нека иде у вандровку. А син никад није запитао шта је то вандровка, већ је мислио да треба само да се где склони и сакрије, да његови не знаду где је, — и тако ти се он склони на таван за сјак.

Кад други дан споречка се његов отац са матером, — мора бити да је дошло и до батина, јер је мати здраво дрекала.

То чује син на тавану за оцаком, па стаде викати кроз бацу: „Срећа твоја, бабо, што сам ја на вандровци; али чекај док дођем кући (т. ј. док поједе што још има у торби), питаћу ја тебе што си матер тукао.“

Послао Младмали.

Попа у запари.

Изиде попа пред двери да чита еванђеље; но почем је слабо памтио где које еванђеље може брзо наћи, тако је још дан пре утурио залогу онде, где треба да чита. Но прквењак случајно истресе залогу, а попа, незнајући да залог нема поче прве речи на изус, овако: Рече Господ — рече Господ, — рече Господ — рече — а народ запита: па шта рече Господ?

„Да ми га је ухватити, које залогу извукао, би му пресело!“ — тако заврши попа.

прибележио Младмали.

„Водица“.

Ишао попа по селу да свети свечарску водицу, за коју сваки домаћин има да плати (т. ј. ако има) по 20 н. — Тако попа сврши церемонију и код браца Лаке; али браца Лака није имао ситних 20 новч. (а у крупно му се није третило), па тако није могао ни да плати. — Кад виде попа шта је, наљути се па рече: Кад немаш да платиш, нећеш имати ни „водице“ — па зграби тањир и „водицу“ испије.

Младмали.

Милостив муж.

За бога, Милане, ти мене ни најмање не жалиш; ма у које доба ноћи морам да устајем, да ти врата отварам, — Жено драга, ево ти задајем поштену реч, тога од сад бити неће. Од сад ћу долазити кући кад сва врата буду отворена.

А. Ти канда имаш нешто да ми кажеш.

Б. Имам дабогме. Замисли само, наш пријатељ Моца синоћ био здрав читав, с нама био, певао и веселио се, а кад данас — а ја чујем да се жени.

Жеља нашег старог учитеља.

Казао ми је већ толико пута да ништа друго не жели већ, да је сваки дан четвртак, — а сваког четвртка да је први.

Доктори и крадљивци.

Каква је разлика између доктора и крадљиваца? Крадљивац кад изиђе из чије куће добро зна шта домаћину фали. — Доктор то увек не зна.

Мемка О, мати, ала је наша Јуца ослабила!

Мати. Ја не видим, дете моје.

Мемка. Па како ћеш и да видиш, кад сад место једног носи два турнира.

Брзина телеграфска.

Разговарали се ђаци у Бечу у кафани о напрелима деветнаестог века, пак се сетили и телеграфа. „Заиста је то нешто дивно“ — рећи ће један — „наши дедови нису могли ни сањати о такој брзини.“

„Каква брзина!“ — упаде им у реч један јуриста. „Каква ми је то брзина! Телеграфо сам оцу да ми пошаље 100 фор. — Ево већ шест недеља прошло, а новаца још нема. Хвала лепо на такој брзини!“

Аха, — бог да прости!

Славни филозоф Декарт буде позван краљу на ручак. Кад је дошла срна на трпезу, извади и Декарт једно парче и поче га јести. До њега је седео неки налицкан грофић, коме не беше право што и Декарт ту има приступа, па му рече: „Гле, зар и филозофи једу срне!“

Декарт му сасвим мирно одговори: „Шта, зар сте ви мислили, да су срне само за будале створене!“

Поштованом уредништву „Браника“.

На оно, што се у 37. бр. вашег цењеног листа рекло о мени са односом на брошуру дра Полита, истине ради морам и ја нешто рећи — кад се већ потрзају приватна писма, која нису била намењена јавности.

Истина је, да сам са нестрпљивом очекивао књижицу дра Полита. То сам му и писао. И баш за то, што сам из пређашњих писама његових разабрао, да има што он не одобрава „Застави“, али има богме што не одобрава ни „Бранику“, надао сам се, да ће реч таког првака, а са неутралне висине, уродити оним плодом, који нам је сада најпотребнији, и за то сам му зажелио пламена мача његовог небесног имењака. — Кад сам добио брошуру, и чим сам је само овлаш („на душек“) прочитао, писао сам му да се у многим погледу са њиме слажем (при чему и данас остајем); — то је све истина. Али — да сам све, што је у њој „хвалчи“, без икакве приметбе, — то је оно, што није истина. Већ напротив, већи део тога мојега писма односио се на оно, су чим се не могу потпуно слагати.

Не могући оставити без приговора, да се из мога приватнога писма (и то баш у ове кобне дане) у једностраној цели пред публиком прави некоректан Resume, морао сам ову изјаву написати. Али признати морам, да бих волео, да нисам на то приморан.

Са поштовањем
З-Ј. Јовановић.

Одговори уредништва.

Мл. Ј—ћ у Т. Вратили смо вам хумореску поштом. Шајкашу у К. Хвала на оном што сте послали а обећање бележимо у књигу очекивања.

Ариоху. Ми се сећамо из св. писма некога Ариоха цара Еласарског. Не знамо јесте ли ви тај. Баш и ако јесте, ипак не можемо примити оно што нема смисла.

„Добро се свршило.“ А ви сте опет добро почели, — т. ј. ако вам је ово први покушај. Штампашемо у подлиску кад дође на ред. Покушавајте своју снагу и даље на том пољу.

М. у Д. Што у „пабирке“ долази, за то се зна да није оригинално, зато је најбоље под такве ситнице и не метати никакве шифре ни потписа. — Међу вашим анегдотама има таквих, које би врло zgodне биле за „Невен“. Допуштајте да их предамо уредништву „Невена“.

„Увели се.“ Врло, врло слаба работа. За вас ће најбоље бити да се за рана оканете писања хумореска. На томе пољу већете се набрати венаца.

Новије књиге

послате уредништву на приказ.

Приповетке Милорада П. Поповића Шапчанина. Књига пета. Издање српске књижаре и штампаре Браће М. Поповића у Новом Саду, 1887. Цена 70 новч.

Dejany slovanské cirkve. Од д-ра Живног и д-ра Тифтрунка. У Прагу 1887. Цена 20 новч.

Am Festtage des heiligen Grossmartyrers Dimitrij. Govor д-ра Живног. У Бечу 1886. Цена (?),

Игрушечка. Журнал для дѣтей младшаго возраста. С. Петербургъ. Типографія И. Н. Скороходова. Годъ восьмой. Редакторъ Т. Пасекъ. Издатель И. Пашков. — Излази у месечним свескама. Годишња цена 3 рубље. На по године 2 рубље. На три месеца 1 рубља.

Песник и свет. Роман Ј. И. Крашевског. С пољског превео Рајко. (Издање преводиочево). У Н. Саду. Штампарија А. Пајевића 1887. Цена 80 новч.

Политичко вјерују. Написао Јаша Томић. (Прештампано из „Заставе“ за год. 1886.) У Новом Саду Српска штампарија дра Свет. Милетића. Цена (?)

Редимо и ми коју. Одговор на брошуру Политову. Написао Лаза Навчић. У Новом Саду српска штампарија дра Светоз. Милетића. 1887. Цена (?)

О Г Л А С И.

Може се добити преко сваке књижаре.
Баш је сада изашло 13. издање
МЕД. САВЕТНИКА ДР. МИЛЕРА
најновије дело о слабости, о немоћним живцима, о последицама греха младости и т. д. Шиље се за 60 нов. у поштанским маркама дискретно.
КАРЛО КРАЈКЕНБАУМ, у Брауншвајгу.
(Carl Kreikenbaum, Braunschweig.)

Само оно што је добро осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуза, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за дисање. У теглама за децу и одрасле. Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, бљубвања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за тренутак постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и испрљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., 1/2 фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљеве, ванредно брзо дејствујући лек од жуљева, брадавица, залепљања коже (с боловима скопчаво) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пази, на оригинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом утврђеном на залушачу 60 н.

У Новом Саду добива се право само код *Љубе Стефановића*, специјалског трговца; у *Осеку* код *Ј. Габелког* и *Ј. Г. Динеса*, апотекара; у *Вршци* код *С. Стреха*, апотекара; у *Сомбору* код *Ц. С. Вајдингера*. 12—12

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

— 20

(у сопственој кући) шиље са наплатом у паточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање 3 ф.	1000 рестлова бринске чоје, 3 1/4 мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полуване, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна 4 1/4, 29 1/2 Беч. р. 4 ф. 50 н. 5/4 " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фола. полак вуна, дупло широко, за читаву хаљину . . . 5 ф.	Један к. румбургер оксфорда 29 1/2 Беч. р. најбоље каквоће . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите каквоће, 60 см широко . . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Беч. р. 5 ф. 30 н. најбоље каквоће 6 ф. 50 н.
Десет мет „драјдрата“ врло трајно. . . 2 ф. 80 н. најбоље каквоће 4 ф. 50 н.	Један к. King-Webe, 30 Б. р. потн. 3/4 б. нег пл. 5 ф. 80 н. најб. каквоће 3/4 б. 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоручо (шларок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гарнитурa од јуте, састојећа се из 2 криваче покривача и 1 покриваче за стол, са фрон. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитурa од рипса, 2 покривача за кривет и 1 за стол, са квасл. (појт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет. вунене „Beige“ дупло широко, за читаву хаљину . . . 8 ф. 50 н.	Рест од Билима за паточ 10—12 м. дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —